

tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, již se žalobce domáhal určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dané mu žalovanou dne 28. 4. 2014 dle ust. § 52 písm. e) zákoníku práce (výrok I.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů soudního řízení částku 47 683,91 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované (výrok II.) a žalobci současně uložil povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Klatovech částku ve výši 7 600 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.). Svě rozhodnutí zdůvodnil tím, že bylo prokázáno, že žalobce coby zaměstnanec žalované pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon práce sjednané v pracovní smlouvě z příčiny obecného onemocnění a pokud žalovaná dala žalobci z tohoto důvodu výpověď z pracovního poměru, postupovala v souladu s právními předpisy, když navíc předmětná výpověď z pracovního poměru je zcela v pořádku jak po formální (má veškeré zákonem předpokládané náležitosti), tak i věcné stránce, když důvody k postupu zaměstnavatele dle ust. § 52 písm. e) zákoníku práce byly prokázány především znaleckým posudkem.
2. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, v němž namítá, že řízení je zatíženo takovým množstvím vad, které prakticky vylučují vydání zamítavého rozsudku. Porušení práva žalobce na spravedlivý proces spatřuje žalobce zejména v odmítnutí postoupení námitek žalobce proti lékařskému posudku správnímu orgánu, nedoručení lékařského posudku žalované – v době podání výpovědi jej neměla žalovaná k dispozici, vydání rozhodnutí správního orgánu až po uplynutí platnosti lékařského posudku, neoprávněném přenesení důkazního břemene soudem prvního stupně z žalované na žalobce, ponechání důkazního břemene na žalobci také soudem druhého stupně a potvrzení rozsudku bez řádného zjištění skutkového stavu, povolení dalšího důkazu znaleckým posudkem na opakovaném jednání u soudu prvního stupně pouze žalované a zamítnutí návrhu na provedení důkazů žalobci, nepřihlednutí při stanovení úkolu znalce k relevantním okolnostem případu, vyžádání si prokazatelně účelově doplnění znaleckého posudku, které vedlo ve svém důsledku k nepříznivému závěru posudku pro žalobce. S rozporem závěrů soudem „účelově vyžádaného doplnku posudku“ znalce a skutečnostmi uvedenými znalcem ve výpovědi se soud vůbec nevypořádal. Soud v tomto případě zcela neoprávněně, neodůvodněně a alibisticky slepě převzal závěr znaleckého posudku a takový postup je v rozporu s povinností soudu při posuzování důkazů. Navíc soud prvního stupně opakovaně porušil právo žalobce na spravedlivý proces tím, že viditelně stranil žalované (nepřipustil písemné otázky žalobce při zadání znaleckého posudku, předem oznámil, že nepřipustí výslech znalec při jednání bez uvedení relevantních důvodů, zcela ignoroval některé návrhy žalobce na provedení důkazů, náležitě neodůvodnil své rozhodnutí). Jestliže podle právní úpravy účinné od 1. 4. 2012 platí, že lékařský posudek vydaný poskytovatelem pracovně-lékařských služeb a ani rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává, nestanoví autoritativně, že by posuzovaný zaměstnanec vskutku vzhledem ke svému zdravotnímu stavu pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost a že tedy lékařský posudek vydaný poskytovatelem pracovněprávních služeb a rozhodnutí příslušného správního orgánu, které lékařský posudek přezkoumává, poskytují zaměstnanci, zaměstnavateli a soudu pouze nezávazné „dobrozdání“ o zdravotním stavu zaměstnance z hlediska jeho zdravotní nezpůsobilosti k práci, z něhož soud při svém rozhodování nemůže vycházet ve smyslu ust. § 135 odst. 2 o. s. ř., měl soud prvního i druhého stupně v tomto případě, kdy žalovaná nenavrhl na prvním ani na dalších jednáních důkaz znaleckým posudkem, bez dalšího žalobě vyhovět. Pokud se tak nestalo, jedná se o porušení práva na spravedlivý proces. Bylo prokázáno, že žalobce má po celou dobu pracovní smlouvu s pracovním zařazením „řidič, údržbář“, což je pracovní zařazení, které podle výpovědi znalce nebránilo žalobci ve výkonu práce u žalované. Žalobce dále namítá, že platný lékařský posudek je a musí být dále nezbytným podkladem pro podání platné výpovědi z pracovního poměru a až na jeho základě s odkazem na lékařský posudek je následně v soudním řízení vyžadován znalecký posudek, který mj. posuzuje

správnost lékařského posudku a vychází z jeho závěrů. Trvá na tom, že v tomto případě napadený lékařský posudek ze dne 16. 7. 2014 (po 90-ti dnech zanikl, aniž by o něm bylo řádně a ve lhůtě rozhodnuto), nebyl a nemohl být platným podkladem pro vypracování znaleckého posudku. Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu 21 Cdo 4118/2013, 21 Cdo 1469/2013, ve kterých je shodně uváděno „odvolal-li se zaměstnavatel při vymezení výpovědního důvodu uvedeného v ust. § 52 písm. e) zákoníku práce na „lékařský posudek“ je výpověď z pracovního poměru platným úkonem jen tehdy, jde-li o lékařský posudek, který byl vydán zařízením závodní preventivní péče a který byl přijat postupem předepsaným pro lékařskou posudkovou činnost“. S ohledem na shora uvedené proto navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se určuje, že výpověď daná žalovanou žalobci dne 28. 4. 2014 dle ust. § 52 písm. e) zákoníku práce je neplatná a současně uložil žalované uhradit žalobci i náhradu nákladů řízení.

3. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobce uvádí, že znaleckým posudkem vypracovaným dne 21. 12. 2016 a doplněním z 9. 2. 2017 a dále výslechem znalce dne 13. 10. 2017 bylo prokázáno, že žalobce ke dni dání výpovědi 28. 4. 2014 pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k práci řidič, údržbář. Onemocnění žalobce souvisí s výkonem povolání, což ale neznamená, že výkon práce byl jedinou či hlavní příčinou předmětných zdravotních potíží. Soud logicky z těchto odborných závěrů vycházel při hodnocení důkazů, proto potvrzení napadeného rozhodnutí.
4. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
5. V projednávané věci se žalobce domáhal určení neplatnosti výpovědi dané mu žalovanou z pracovního poměru z důvodů uvedených v ust. § 52 písm. e) zákoníku práce. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že v případě vydání posudku MUDr. N█████ nebyl dodržen zákonný postup, když tato posudek nepostoupila v zákonné lhůtě k přezkumu správnímu orgánu, a pokud se tak stalo po uplynutí této lhůty i správní orgán, který lékařský posudek přezkoumával, nedodržel zákonnou lhůtu k přezkumu. Dále namítá, že zhoršení zdravotního stavu bylo v souvislosti s výkonem zaměstnání. Výpověď z pracovního poměru považuje za účelovou, když důvod výpovědi je nepřezkoumatelný a neověřitelný (výpověď je zdůvodněna odkazem na „obecné onemocnění“) a tento právní úkon je neplatný.
6. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, neboť dle jejího názoru ke dni ukončení pracovního poměru byly podmínky pro výpověď splněny a u žalobce nebyla shledána nemoc z povolání, což vyplývalo ze zprávy Kliniky pracovního lékařství FN ██████.
7. Soud prvního stupně i soud odvolací se danou problematikou již opakovaně zabýval, kdy soud prvního stupně svým rozhodnutím zamítl žalobu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, jeho rozhodnutí pak bylo odvolacím soudem potvrzeno. K dovolání žalobce Nejvyšší soud ČR zrušil rozsudky soudů obou stupňů. V tomto zrušovacím rozhodnutí se pak zabýval právním významem lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovně-lékařských služeb a jeho závazností. Dospěl k závěru, že lékařský posudek nepředstavuje takové posouzení zdravotní způsobilosti zaměstnance k práci, které by bylo závazné pro zaměstnance a není směrodatné ani pro zaměstnavatele. Lékařský posudek vydaný poskytovatelem pracovně-lékařských služeb a ani rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává, nestanoví (a neprokazují) autoritativně (závazným a zásadním konečným způsobem), že by posuzovaný zaměstnanec vskutku vzhledem ke svému zdravotnímu stavu pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost a že tedy lékařský posudek vydaný poskytovatelem pracovně-lékařských služeb a rozhodnutí příslušného správního orgánu, které lékařský posudek přezkoumávají poskytují v příslušném řízení zaměstnanci, zaměstnavateli a soudům (správním úřadům a jiným orgánům) pouze nezávazné „dobrozdání“ o zdravotním stavu zaměstnance z hlediska jeho zdravotní způsobilosti k práci, z něhož soud při svém rozhodování nemůže vycházet ve smyslu § 135 odst. 2 občanského soudního řádu. Nejvyšší soud vyslovil názor, že za situace, kdy žalobce nesouhlasil se závěry lékařského posudku MUDr. K█████ N█████ ze dne 17. 4. 2017, by mohla být výpověď z pracovního poměru daná žalovanou žalobci platným právním jednáním, jen kdyby žalovaná

prokázala, že žalobce vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vskutku pozbyl pro „obecné onemocnění“ dlouhodobě zdravotní způsobilost. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní o tom, že u žalobce byl v době doručení výpovědi z pracovního poměru naplněn výpovědní důvod podle § 52 písm. e) zákoníku práce tíží však žalovanou, která v tomto směru měla být poučena dle § 118a odst. 3 o. s. ř. V této souvislosti je nutno akcentovat, že dle § 243g odst. 1 ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř. jsou soudy obou stupňů právním názorem vysloveným dovolacím soudem vázány. Soud prvního stupně proto v intencích závěru dovolacího soudu poučil žalovanou dle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. o její povinnosti označit důkazy, jimiž by prokázala, že žalobce pro obecné onemocnění pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu zaměstnání na pozici řidič, údržbář. V této souvislosti pak žalovaná navrhla zpracování znaleckého posudku, z jehož závěrů vyplynulo, že jediným významným onemocněním vedoucím k pracovnímu omezení žalobce je onemocnění páteře označené jako středně těžké postižení páteře, které je způsobeno degenerativními změnami meziobratlových plotének – poruchou výživy kostí a chrupavky, a to v oblasti bederní a křížové. Toto onemocnění sice souvisí s výkonem povolání žalobce u žalovaného, neznamena však, že výkon povolání u žalobce byl jedinou či hlavní příčinou těchto potíží. V případě žalobce se tak nejedná o nemoc z povolání. Znalec pak dospěl k závěru, že žalobce pro toto onemocnění nebyl způsobilý vykonávat práci, která byla sjednána v pracovní smlouvě, tj. řidič, údržbář, a to jak ke dni 17. 4. 2014 (ke dni, kdy byl MUDr. N█████ vypracován posudek), tak ani ke dni 28. 4. 2014, kdy byla žalobci žalovaným dána výpověď z pracovního poměru.

8. Soud prvního stupně pro zjištění skutkového stavu provedl dostatek důkazů, důkazy řádně hodnotil podle zásad stanovených v ust. § 132 o. s. ř. a dovodil z nich skutkové i právní závěry, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje. Své rozhodnutí zdůvodnil v souladu s ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. náležitě a přesvědčivě, vypořádal se s námitkami uváděnými opakovaně žalobcem, soud proto odůvodnění napadeného rozsudku činí po skutkové i právní stránce součástí odůvodnění svého rozhodnutí.
9. K námitkám žalobce, který odkazoval na stanovisko znalce, který uváděl, že žalobce by nebyl omezen ve výkonu činnosti, pokud by činnost žalobce byla omezena pouze na řízení vozidla bez nakládání s těžkými břemeny, je nutno konstatovat, že druh práce sjednaný pracovní smlouvou byl „řidič, údržbář“, nikoliv pouze řidič. Pokud byl žalobce hospitalizován na vlastní žádost na Klinice pracovního lékařství, uváděl, že na pozici řidič, údržbář pracoval nejen jako řidič, ale práce údržbáře představovala manipulaci s těžkými břemeny (nakládání pytlů s cementem, ruční skládání písku, ruční posyp komunikace, skládání dřeva, stěhování nábytku, práce s pneumatickým kladivem, apod.) je tedy zřejmé, že tato práce byla pro žalobce fyzicky náročná a s ohledem na své onemocnění ji nemohl nadále vykonávat.
10. Odvolací soud zastává svůj názor vyslovený již v posledním rozhodnutí, že tedy pokud je lékařský posudek vydaný poskytovatelem pracovně-lékařských služeb a rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává pouze nezávazným doporučením (dobrozdáním), k čemuž dospěl též soud dovolací, není neplatným pracovněprávním úkonem výpověď zaměstnavatele z pracovního poměru daná zaměstnanci podle § 52 písm. e) zákoníku práce jen proto, že zaměstnavatel přistoupil k výpovědi pro dlouhodobou nezpůsobilost zaměstnance konat dále dosavadní práci, aniž by k tomu měl k dispozici posouzení zdravotního stavu zaměstnance lékařem. Na základě provedeného dokazování a zejména znaleckého posudku soud prvního stupně dostatečně objasnil zdravotní stav zaměstnance a dospěl ke správnému závěru, že zaměstnanec, tj. žalobce, pozbyl ke dni dání výpovědi z pracovního poměru, tj. 28. 4. 2014, vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dlouhodobě způsobilost konat dále dosavadní práci. Pokud tedy zdravotní stav žalobce ke dni dání výpovědi z pracovního poměru byl přezkoumán znaleckým posudkem v rámci probíhajícího řízení, nemůže mít tedy nedodržení lhůt pro přezkoumání lékařského posudku MUDr. K█████ N█████ vliv na platnost výpovědi z pracovního poměru, jak správně dovodil soud prvního stupně.
11. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že i po formální stránce výpověď

z pracovního poměru splňuje veškeré zákonné náležitosti, když v případě skutkového vymezení výpovědního důvodu je zde odkaz na posudek MUDr. N■■■■, což je dle odvolacího soudu zcela určité skutkové vymezení výpovědního důvodu.

12. S ohledem na výše uvedené skutečnosti byl proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný a zákonu odpovídající dle § 219 o. s. ř. potvrzen.
13. O náhradě nákladů odvolacího řízení pak bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a žalované, která měla ve věci plný úspěch, bylo přiznáno i právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Tyto náklady odvolacího řízení spočívají v nákladech na právní zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to 2 úkonech právní pomoci po 2 500 Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. a), 2 režijních paušálech po 300 Kč dle § 13 odst. 3, náhradě za promeškaný čas za 6 půlhodin dle § 14 odst. 1, 3 (6 x 100 Kč), jízdám na trase Sušice-Plzeň a zpět ve výši 821 Kč a 21 % DPH ve výši 1 474,41 Kč. Náklady odvolacího řízení činí celkem 8 495,41 Kč.
14. S ohledem na celkovou výši nákladů řízení pak bylo rozhodnutí soudu prvního stupně změněno dle ust. § 220 o. s. ř. ve výroku II. ve lhůtě k plnění a tato byla určena nikoliv v zákonné délce 3 dnů, ale v prodloužené lhůtě 6-ti měsíců od právní moci rozhodnutí. Stejně pak bylo rozhodnuto i o lhůtě k plnění nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 3. října 2018

JUDr. Alena Kryslová v. r.
předsedkyně senátu